

Η συμπλήρωση 20 ετών κυκλοφορίας του περιοδικού Car & Driver δίνει την ευκαιρία για μια σειρά σκέψεων. Το πλήθος των 240 τευχών, είναι τόσο μεγάλο όσο και τα συναισθήματα που γεννά.

Η παρακάτω παράθεση τους, δημοσιεύτηκε στο επετειακό τεύχος Δεκεμβρίου (#.240) που κυκλοφόρησε το Σάββατο 27 Νοεμβρίου, τρέχοντος έτους...

Τα παρακάτω ελέγχονται, όπως όλα δηλαδή...

Στο χώρο της αποκαλούμενης ειδικής δημοσιογραφίας πρωτοβρέθηκα στα τέλη του '76. Στο C&D 20 χρόνια αργότερα.

Σε όλα αυτά τα χρόνια είχα την πολυτέλεια να αντιμετωπίζω τούτη την απασχόληση ως ερωμένη. Αυτό σημαίνει ότι, δεν ανοίξαμε ποτέ κοινούς λογαριασμούς, δεν ανοίξαμε καν σπιτικό και πολύ περισσότερο δεν κλείσαμε άλλα.

Η Έλξη μας χαρακτήρισε. Όχι η Κτητικότητα. Δεν μπορώ να ξέρω τι θα αποφασίσει για μένα, από την πλευρά μου όμως οφείλω να (της) ομολογήσω ένα είδος πληρότητας που γέννησε η σχέση μας. Κάτι σαν τους απογόνους (μας).

Μια πληρότητα που δεν έχει να κάνει με τα όμορφα, τα εύκολα, τα καλά, τα λαμπερά, αλλά για τα άλλα. Τα δυσάρεστα, τα σκοτεινά, τα ακαλαίσθητα. Για τις δοκιμασίες.

Για τη δύναμη που μου έδωσε να μην με εκθέτει η κάθε είδους πείνα ή φιλοδοξία. Για την τύχη που είχα, να μου φέρει δίπλα μου τους εκλεκτότερους των διδασκάλων. Εκείνους που μου δίδαξαν το ψεύδος, την διπροσωπία, την ηθοποιία, τη φιλαργυρία. Όχι ότι δεν κινδύνεψα, κοντά της. Όχι ότι δεν ένοιωσα τον πειρασμό να βουτήξω στην μνησικακία, στην εκδικητικότητα με τις ίδιες, τις πολύ ρηχές δικαιολογίες που μου δίδαξαν.

Αλλά ακόμα και σε αυτές τις στιγμές, που σκληρά με δοκίμαζε, ασκούσε γοητεία, μέσα από αυτή τη διαδικασία. Ούτε θρησκεία να ήταν και πεισματικά να ζητούσε θυσίες.

Δίπλα της, οι πρωταγωνιστές. Οι άλλοι, οι ευδόκιμοι κοινωνοί της. Γλυκά πλούταιναν και όμορφα γερνούσαν «αξιοποιώντας» την, άσχημα πάχαιναν ξεγελώντας την. Λάτρεις της ανακυβίστησης, οπαδοί της διγλωσσίας, επιτυχημένοι δίχως άλλο, πολεμούσαν πρωί και βράδυ με τους γίγαντες της ανασφάλειας, της στειρότητας και του φόβου τους, αναλογιζόμενοι αν στα αλήθεια ασκούν εξουσία ή αν τελικά είναι αυτό που φοβούνται περισσότερο. Πιόνια.

Η ζωή μου θα ήταν ήσυχη, καλόβολη χωρίς αυτή την απασχόληση. Αλλά συνειδητά διάλεξα να τη διεκδικήσω. Το γεγονός μάλιστα ότι είχα την πολυτέλεια να την αντιμετωπίσω έτσι, ως ερωμένη, με υποχρεώνει να κάνω μια βαθιά υπόκλιση σεβασμού στους έντιμους του χώρου.

Την ευχαριστώ πολύ, που υπάρχει, που μου δίνει ακόμα το δικαίωμα να παίζω με τις λέξεις, που μου προσφέρει το υπέρτατο αγαθό της έκφρασης.

Και ας μην λησμονούμε:

Τα παραπάνω ελέγχονται,

όπως όλα δηλαδή...

δημοσιεύτηκε και στο περιοδικό Car & Driver τ.240 Δεκέμβριος 2009